

AGRAÏMENTS

Després de quasi quatre anys, són moltes les persones que han estat al meu costat en diferents moments i que m'han ajudat a realitzar aquest somni que sembla que ja he aconseguit. A tots vosaltres, gràcies!

En primer lloc, voldria donar les gràcies al Dr. Josep Lluís Domingo, per donar-me la seva confiança i l'oportunitat de treballar al seu equip, per tot el que he après al seu costat.

Al Dr. Joan Mª Llobet, pel seu suport, per la seva paciència i per fer que les coses difícils semblin més fàcils.

A la Dra. Mercedes Gómez, a la Dra. Marta Schuhmacher i a la Dra. Mª Teresa Colomina, pels seus consells i per estar al meu costat sempre que ho he necessitat.

Als companys i ex-companys del laboratori de tòxic: al Martí, per les feines compartides o “delegades” i sobretot per la seva amistat; a la Dra. Carme Agramunt, per tot el que hem après treballant juntes, a la Dra. Montse Meneses, a l'Herminia, pel seu positivisme, i a les darreres incorporacions: la Sílvia i la Núria.

Als “meus psicòlegs doctors i quasi-doctors”: la Griselda, la Marga i el Josep Lluís. Gràcies per aguantar els meus rotllos i alguna que altra menjada de tarro. M'heu ajudat molt!

A l'Anna, perquè “res és casual”, per ser allà on toca en el moment oportú i, molt especialment, per la seva amistat.

A les “ocupes de l'hora de dinar”: la Vicky, per ser el meu “corconet” particular i la veu de la consciència, i la Carme, per fer que tot tingui un costat positiu.

A la Chesca, per tota la paciència del món i perquè sense les seves dades aquest treball no haguès estat possible.

A la Gemma Falcó, per tot el camí que hem recorregut juntes per arribar fins aquí.

A l'Amparo i l'Anabel, per la seva ajuda tècnica i per les excursions de les recollides de mostres.

A tots amb els que he compartit les “escapadetes” de l'hora d'esmorzar, als ràpids i als que sempre feien esperar... Gràcies per la vostra organització! A la resta de becaris i afegits: els “farmacològics”, les de histo, la Vanessa, la Sílvia, les pediatres..., pels soparillus, el “club de la fiambrella”, els amics invisibles, les excursions, les xerradetes al laboratori...

Al meu fillolet, l'Adrià, i al Pau, per la seva inocència i pels somriures que fan oblidar els petits “agobios” quotidians.

A les “EC”, per un any ple d'emocions, per les trobades setmanals i perquè sempre tinguem alguna cosa per explicar.

Als meus amics, pels bons moments viscuts amb tots ells.

I finalment, a la meva família per aguantar sempre les meves crisis i per estimar-me tant.